

Arrest

nr. 118 944 van 14 februari 2014
in de zaak RvV x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen x, x en x op 26 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 mei 2013 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. De Belgische autoriteiten richten op 20 juni 2013 aan de Zwitserse autoriteiten een terugnameverzoek in toepassing van artikel 16.1.d van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

De Poolse autoriteiten stemden op 26 juni 2013 uitdrukkelijk in met het terugnameverzoek.

1.3. Op 26 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op diezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

*naam : (...) voornaam : (...) geboortedatum : 18.02.1985 geboorteplaats : **Urus-Martan** nationaliteit : **Rusland (Federatie van)***

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 16.1.d van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene vroeg op 30/05/2013 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische instanties. Bij de vingerafdrukkencontrole van 30/05/2013 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België al asiel had gevraagd in Polen op 24/04/2013. Betrokkene verklaart tijdens haar gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 30/05/2013 dat ze op 21/04/2013 Tsjetsjenië (Russische Deelrepubliek) heeft verlaten en via Wit-Rusland naar Polen is gereisd waar ze op 24/04/2013 is aangekomen. Betrokkene verklaart dat ze er asiel vroeg en er een maand vertrok zonder de beslissing te hebben afgewacht. Vervolgens zou ze rechtstreeks naar België zijn gekomen per taxi waar ze op 25/05/2013 is aangekomen. Betrokkene verklaart dat ze samen reisde met haar kinderen.

*Op basis van de bovenstaande gegevens werd op 20/06/2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De **Poolse autoriteiten stemden op 26/06/2013 in met het verzoek op basis van art 16.1.d van de Verordening** voor betrokkene en haar 2 kinderen. Voor haar in België geboren kind Samira (°14/06/2013) werd op 21/08/2013 eveneens een overnameakkoord bekomen op basis van art 4.3.*

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot in België asiel te vragen (vraag 38). Betrokkene verklaart dat naar België kwam omdat haar zus en moeder in België wonen. Haar zus S.Kheda (6477066) verblijft sinds 2009 in België en is erkend vluchteling. Haar moeder S. Khamzat (7562050) verblijft sinds augustus 2012 in België en haar asielprocedure loopt nog. In haar tussenkomst van 25/06/2013 stelt Meester Copinschi dat een terugkeer naar Polen een inbreuk zou betekenen op art 8 EVRM gelet op de aanwezigheid van haar zus in België en ze verwijst naar art 14 en 15 om het asielverzoek van betrokkene in België te behandelen.

Betreffende de vraag naar een toepassing van art 14 van Verordening 343/2003 merken we op dat art 14 stelt dat "indien meerdere leden van een gezin in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen en asielverzoek indienen.. word de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van volgende bepalingen...". Gezien de zus van betrokkene reeds op 20/08/2009 een eerste asielverzoek indiende in België, haar moeder op 24/08/2012, en betrokkene pas op 30/05/2013, kan niet gesproken worden over "gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen" hetgeen impliceert dat art 14 niet van toepassing is.

Betreffende het argument dat een overdracht aan de Poolse instanties een schending zou betekenen van artikel 8 van het EVRM merken we op dat met betrekking tot de betrokkene, artikel 2, i) van Verordening 343/2003 "gezinsleden" omschrijft als : "ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;". Meester Copinschi verwijst naar de aanbeveling van het UNCHR dat de notie gezinsleden zou moeten worden uitgebreid naar "andere afhankelijke familieleden" De betrokkene is meerderjarig en vormt een gezin met haar drie kinderen voor wie Polen eveneens de verantwoordelijke lidstaat is en kan volgens de bepalingen van Verordening 343/2003 dan ook niet als "gezinslid", als een lid van het kerngezin van haar zus, noch moeder, worden beschouwd. In het geval van de betrokkene wordt niet aangetoond dat de betrokkene afhankelijk is van haar zus, noch haar moeder (gezondheidsredenen, financieel). Artikel 15 van Verordening 343/2003 laat een behandeling van een asielaanvraag door een lidstaat, die in feite niet verantwoordelijk is voor deze behandeling, toe maar enkel indien het gaat om afhankelijke familieleden, wat impliceert dat artikel 15 in dit geval niet van toepassing is. Verder merken we op dat betrokkene en haar in België verblijvende familieleden reeds geruime tijd van elkaar gescheiden leven.

Gelet op bovenstaande moet worden gesteld dat een overdracht aan de Poolse instanties niet disproportioneel is in verhouding tot het recht op een gezinsleven. Een overdracht aan de Poolse instanties betekent in dit geval geen breuk in de familiale relaties en geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel.

Er werd betrokkene eveneens gevraagd of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene stelt dat ze voor haar leven en dat van haar kinderen vreest in Polen. Ze stelt dat ze niet naar Polen zou zijn geweest als ze een andere keuze zou hebben gehad. Indien betrokkene zich in Polen bedreigd zou voelen door derden, dient zij zich te richten tót de bevoegde Poolse autoriteiten. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM

We merken op dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan geen grand kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Polen heeft de Conventie van Genève van 1951 ondertekend en is partij bij het Europees Verdrag tót Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Polen onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart gezond te zijn. Betrokkene is op 14/06/2013 bevallen. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene momenteel niet in staat zou zijn om zich met haar kind naar Polen te begeven.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grand van art. 3 § 2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is **België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt**, met de toepassing van **art. 51/5 van de wet van 15 december 1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van **art. 16.1.d van Verordening (EG) Nr. 343**. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij Poolse autoriteiten⁽⁴⁾.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster formuleert haar enig middel als volgt: *“Enig middel getrokken uit de manifeste appreciatiefout, de schending van de artikels 48/3 en 48/4, 51/5 en 62 en 9ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, van de artikels 1, A 2 en 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 met betrekking tot het statuut van vluchtelingen, van de artikels 14, 15 en 19 § 2 van de Verordening 343/2003, artikel 3 van het Europees verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, het principe van de verplichting tot adequate motivering van administratieve beslissingen, het beginsel van behoorlijk bestuur, het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsprincipe, het beginsel volgens hetwelk een administratieve overheid, alle pertinente elementen van de zaak in beschouwing dient te nemen, wanneer ze een beslissing neemt ;”*.

Verzoekster geeft de bestreden beslissing weer en betoogt daarna als volgt:

“Het artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 voorschrijft dat :

« § 1er.- Vanaf het ogenblik dat de vreemdeling een asielaanvraag indient aan de grens of in het binnenland van het Koninkrijk, overeenkomstig artikel 50, 50 bis, 50 ter of 51, de Minister of zijn afgevaardigde overgaat tot het bepalen van de verantwoordelijke Staat tot het onderzoeken van de asielaanvraag, in overeenstemming met de Europese reglementering, waaraan België gebonden is.

Hiertoe, kan hij vastgehouden worden in een welbepaalde plaats voor een strict noodzakelijke periode, zonder dat de duurtijd van deze vasthouding of van deze detentie, de maand te boven kan gaan :

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfstitel of een reisdocument, waarop een visa of een getuigschrift is op aangebracht getuigende van de afleveringsplaats van de visa, waarvan de duurtijd van de validiteit is verstreken, afgeleverd door een Staat die gehouden is zich te houden aan de Europese regelgeving met betrekking tot het bepalen van de verantwoordelijke Staat voor de behandeling van de asielaanvraag, of ;

2° de vreemdeling die niet beschikt over toegangsdocumenten zoals gedefinieerd in het artikel 2, en die naar zijn eigen zeggen, verbleven heeft in een dergelijke Staat, of ;

3° de vreemdeling die niet beschikt over toegangsdocumenten zoals gedefinieerd in het artikel 2 en waarvan de afname van digitale afdrukken, conform aan het artikel 51/3, aangeeft dat hij verbleven heeft in een dergelijke Staat.

Wanneer het aangetoond is dat de behandeling van een aanvraag tot tenlastename of tot terugname van een asielaanvrager in het bijzonder complex is, kan de duurtijd van de vasthouding of de detentie verlengd worden door de minister of zijn afgevaardigde voor een periode van een, maand.

Niettegenstaande de 1ste alinea 's, onderzoekt de Commissaris-Generaal voor vluchtelingen en staatslozen de asielaanvraag ingediend door een begunstigde van de voorlopig toegestane bescherming, wat dit betreft, om te verblijven in het Koninkrijk.

Indien de vreemdeling geen gevolg geeft aan een convocatie of op een aanvraag tot inlichtingen binnen de vijftien dagen na zending van deze, wordt er beschouwd dat de vreemdeling verzaakt heeft aan zijn asielaanvraag.

§ 2.- Zelfs als in toepassing van de criteria van de Europese reglementering, waartoe België gebonden is, de behandeling van de aanvraag niet toekomt aan België, kan de minister of zijn afgevaardigde op ieder ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is voor het onderzoeken van de aanvraag.

De aanvraag waar de behandeling toekomt aan België, of waarvoor ze de verantwoordelijk opneemt, is onderzocht conforma an de bepalingen van huidige wet.

§ 3.- Indien België niet verantwoordelijk is voor het onderzoeken van de aanvraag, neemt de Minister of zijn afgevaardigde contact op met de verantwoordelijke Staat, teneinde om de asielaanvrager ten laste te nemen of terug te nemen, in de condities voorzien door de Europese reglementering, waardoor België gebonden is.

Wanneer de asielaanvrager dient getransfereerd te worden naar de verantwoordelijke Staat, kan de Minister of zijn afgevaardigde hem de toegang of het verblijf ontzeggen tót het Koninkrijk en hem verplichten om zich voor te stellen nabij zijn bevoegde autoriteiten van deze Staat, voor een bepaalde datum.

Indien de Minister of zijn afgevaardigde beschouwen dat het noodzakelijk is om een effectieve transfert te garanderen, kan hij zonder duurtijd de vreemdeling terugbrengen naar de grens.

Hietoe, mag de vreemdeling worden vastgehouden of in detentie gehouden worden op een welbepaalde plaats, gedurende een strict noodzakelijke duurtijd, ter uitvoering van de transfert, zonder dat de duurtijd van de detentie of de vasthouding, een maand te boven kan gaan.

Er is geen rekening gehouden met de duurtijd van de vasthouding of detentie zoals gedefinieerd in de 1ste § , alinéa 2. " (vrije vertaling)

Ter hoofdtitel, dient er te worden onderstreept dat de bestreden beslissing het artikel 14 van de Verordening n° 343/2003 schendt, alsook de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking

tot de formele motivering van administratieve acties, het principe van een behoorlijk bestuur, van het proportionaliteitsprincipe, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het principe volgens dewelke de administratieve autoriteit, wanneer ze een beslissing neemt, het geheel van de pertinente elementen van de zaak in beschouwing dient te nemen.

Ter herinnering, het artikel 14 van de Verordening n° 343/2003 schrijft voor dat :

« Wanneer meerdere leden van een familie een asielaanvraag indienen in een Lidstaat op hetzelfde ogenblik, of op data die voldoende dicht bij elkaar liggen opdat de procedures voor het bepalen van de Lidstaat dat verantwoordelijk is samen kunnen worden gevoerd, en dat de toepassing van de uitgesproken criteria in huidige verordening zou leiden tot het opsplitsen van hen, grondt het bepalen van de verantwoordelijke Lidstaat zich op volgende bepalingen :

a) is verantwoordelijk voor het onderzoeken van de asielaanvragen van het geheel van de leden van de familie, de Lidstaat dat door de criteria aangewezen is als zijnde verantwoordelijke voor het ten laste nemen van de meeste onder hen ;

b) bij gebrek, is verantwoordelijk de Lidstaat dat aangewezen is door de criteria als zijnde verantwoordelijk voor het onderzoeken van de aanvraag van de oudste onder hen. ». (vrije vertaling)

Volgens het artikel 2, i, worden de « leden van de familie » als volgt gedefinieerd :

« i) «leden van de familie», in de mate dat de familie reeds bestond in het land van oorsprong, de volgende leden van de familie van de aanvrager aanwezig op het grondgebied van de Lidstaten :

i) de echtgeno(o)t(e) van de asielaanvrager, of zijn/haar partner niet getrouwd betrokken in een stabiele relatie, wanneer de wetgeving of de praktijk van de betrokken Lidstaat een gelijkaardige behandeling voorziet aan niet getrouwde koppels en getrouwde koppels, met betrekking tot haar wetgeving over de vreemdelingen ;

ii) de minderjarige kinderen van koppels in de zin van het punt i) of van de aanvrager, op voorwaarde dat zij niet getrouwd zijn en ten laste, zonder discriminatie of ze nu geboren zijn uit een huwelijk, buiten huwelijk of indien ze geadopteerd zijn, overeenkomstig met het nationaal recht ;

iii) de vader, de moeder of de voogd, wanneer de aanvrager of de vluchteling minderjarig is en niet getrouwd. ». (vrije vertaling)

Nochtans, adviseert het UNHCR om zich niet te beperken tot deze notie van de « familie » zoals voorgeschreven in het voorgenoemde artikel 2 en van de notie van familiale eenheid te verstaan op een brede manier" «the notion of « family » should include (...) as well as other dependant relatives who have no other means of support ».

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen, dat in de bestreden beslissing, de Dienst voor Vreemdelingenzaken niet weerlegt, voor wat betreft de toepassing van het voorgenoemde artikel 14, dat de verzoekster en haar drie minderjarige kinderen, voor de toepassing van dit laatste artikel, zouden kunnen beschouwd worden als zijnde « leden van een zelfde familie » ten opzichte van de moeder van de verzoekster.

In de bestreden beslissing, beschouwt de Dienst voor Vreemdelingenzaken dat het voorgenoemde artikel 14 niet van toepassing zou zijn in huidig geval aangezien dat : « Betreffende de vraag naar een toepassing van art 14 van Verordening 343/2003 merken we op dat art. 14 stelt dat "indien meerdere leden van een gezin in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen en asielverzoek indienen word de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van volgende bepalingen ...". Gezien de zus van betrokkene reeds op 20/08/2009 een eerste asielverzoek indiende in België; haar moeder op 24/08/2012, en betrokkene pas op 25/05/2013, kan niet gesproken worden over "gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen" hetgeen impliceert dat art 14 niet van toepassing is.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt dus dat de moeder van de verzoekster, zijnde Khamsat S. een asielaanvraag heeft ingediend in België op datum van 24 augustus 2012 en dat op basis van deze datum er zich dient gegrond te worden in het kader van de eventuele toepassing van het voorgenoemd artikel 14. Welnu, deze bewering is totaal onjuist. Inderdaad, de moeder van de verzoekster heeft effectief een 1ste asielaanvraag ingediend nabij de Belgische autoriteiten en dit op datum van 24 augustus 2012.

Nochtans, de moeder van de verzoekster hebbende, voorafgaand aan het indienen van een asielaanvraag in België, een asielaanvraag ingediend in Polen, zag zij zich, op datum van 25 september 2012, een beslissing tot het weigeren van het verblijf betekenen samen met het bevel tot het verlaten van het grondgebied en terugname door Polen (bijlage 26 quater), alsook een beslissing töt het vasthouden op een welbepaalde plaats met het oog op een verwijdering. De moeder van de verzoekster werd dus geplaatst in een gesloten centrum en gerepatrieerd naar Polen.

Op datum van 8 februari 2013, na terug te zijn gekomen in België, diende de moeder van de verzoekster, met de ondersteuning van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, een tweede asielaanvraag in nabij de Belgische autoriteiten.

De moeder van de verzoekster werd opnieuw opgeroepen op zeer talrijke ogenblikken door de Dienst voor Vreemdelingenzaken alvorens, op datum van 23 juli 2013, uiteindelijk haar dossier over te dragen aan het CGVS ter onderzoek van haar asielaanvraag.

De moeder van de verzoekster werd geauditioneerd door het CGVS op datum van 30 september 2013 en blijft dus op huidig ogenblik in afwachting van een beslissing vanwege het CGVS met betrekking tot haar asielaanvraag.

Er dient dus, in het kader van de toepassing van het voorgenoemde artikel 14, niet de datum van 24 augustus 2012 in beschouwing genomen worden maar wel degelijk de datum van 8 februari 2013, datum van indiening van de tweede asielaanvraag van de moeder van de verzoekster.

Inderdaad, de moeder van de verzoekster werd, naar aanleiding van haar 1ste asielaanvraag nabij de Belgische autoriteiten, verwijderd naar Polen De datum van 24 augustus 2012 kan bijgevolg niet weerhouden worden.

De verzoekster heeft, wat haar betreft, een asielaanvraag ingediend nabij de Belgische autoriteiten op datum van 30 mei 2013.

Welnu, op deze datum, was het dossier van haar moeder, zijnde Mevrouw Khamsat S., nog niet overgedragen aan het CGVS en was nog steeds hangende nabij de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

Tenslotte, is het in schending met de bepalingen van het artikel 14 van de Verordening 343/2003 van 18 februari 2003 dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt, in de bestreden beslissing, dat « (...) kan niet gesproken worden over "gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen » hetgeen impliceert dat art 14 niet van toepassing is.

3.

De bestreden beslissing schendt eveneens het artikel 15 van de Verordening n° 343/2003 alsook de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve aktes.

Ter herinnering, het artikel 15 van de Verordening n° 343/2003 schrijft voor dat :

« 1. Iedere Lidstaat kan, zelfs indien het niet verantwoordelijk is in overeenstemming met de criteria bepaald door huidige verordening, leden van een zelfde familie dichter bij elkaar brengen, alsook andere ouders ten laste voor gegronde humanitaire redenen, met name met betrekking tot familiale of culturele motieven.

In dat geval, onderzoekt de Lidstaat, op vraag van een andere Lidstaat, de asielaanvraag van de betrokken persoon. De betrokken personen dienen hiertoe hun toestemming te verlenen.

2 Wanneer de betrokken persoon afhankelijk is van de biïstand van de andere omwille van een zwangerschap of van een nieuw geboren kind,

van een ernstige ziekte, van een ernstige handicap of van ouderdom, laten de Lidstaten normaal gezien de asielaanvrager en het andere lid van de familie aanwezig op het grondgebied van één van de Lidstaten samen of brengen ze dicht bij elkaar, op voorwaarde dat de familiale banden bestaan hebben in het land van oorsprong.

3. Indien de asielaanvrager een niet-vergezelde minderjarige betreft en één of meerdere van de leden van zijn/haar familie bevind(en) zich in een andere Lidstaat, mag(mogen) hij/zij zorgen voor deze minderjarige, de Lidstaten brengen indien mogelijk de minderjarige en het(de) lid(leden) van de familie dicht bij elkaar, behalve indien dit niet in het belang zou zijn van de minderjarige. ». (vrije vertaling)

Volgens het artikel 2, i, worden de « leden van de familie » als volgt gedefinieerd :

« i) «leden van de familie», in de mate dat de familie reeds bestond in het land van oorsprong, de volgende leden van de familie van de aanvrager aanwezig op het grondgebied van de Lidstaten .

i) de echtgeno(o)t(e) van de asielaanvrager, of zijn/haar partner met getrouwd betrokken in een stabiele relatie, wanneer de wetgeving of de praktijk van de betrokken Lidstaat een gelijkaardige behandeling voorziet aan niet getrouwde koppels en getrouwde koppels, met betrekking tot haar wetgeving over de vreemdelingen ;

ii) de minderjarige kinderen van koppels in de zin van het punt i) of van de aanvrager, op voorwaarde dat zij niet getrouwd zijn en ten laste, zonder discriminatie of ze nu geboren zijn uit een huwelijk, buiten huwelijk of indien ze geadopteerd zijn, overeenkomstig met het nationaal recht ;

iii) de vader, de moeder of de voogd, wanneer de aanvrager of de vluchteling minderjarig is en niet getrouwd. ». (vrije vertaling)

Nochtans, beveelt het UNHCR aan van zich niet te beperken tot deze notie van de « familie », zoals voorgeschreven in het voorgenoemde artikel 2 en van de notie van familiale eenheid op een bredere manier te verstaan « the notion of «family » should include (...) as well as other dépendant relatives who have no other means of support ».

Wat dit betreft, dient er verwezen te worden naar het Arrest K. tegen Bundesasylamt (c)-245/II in hetwelk het Hof van Justitie van de Europese Unie beweert dat « Een lidstaat dat niet verantwoordelijk is voor het onderzoeken van de asielaanvraag in het licht van de criteria voorgeschreven in het

hoofdstuk 3 van deze Verordening kan het worden » (punt 54) wanneer er een situatie van afhankelijkheid bestaat tussen de asielaanvrager en een lid van zijn familie, dat tot doel heeft deze personen bij elkaar te houden (punt 44).

In dit zelfde Arrest heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie beschouwt dat :

« (...) En deuxième lieu, il y a lieu de préciser que, nonobstant le fait que la notion de « membres de la famille » au sens de l'article 2, sous i), du règlement n° 343/2003 ne vise pas la belle-fille ni les petits-enfants d'un demandeur d'asile, l'article 15 du même règlement doit néanmoins être interprété en ce sens que de telles personnes sont couvertes par les termes « autre membre de sa famille » employés au paragraphe 2 de cet article 15.

« (...) In tweede instantie, dient er verduidelijkt te worden, dat niet tegenstaande het feit dat de notie van « leden van de familie » in de zin van het artikel 2, onder het punt i), van de verordening n° 343/2003 de schoondochter noch de kleinkinderen beoogd van een asielaanvrager, het artikel 15 van de zelfde verordening dient echter geïnterpreteerd te worden in deze zin dat dergelijke personen beschermd zijn door de termen andere leden van haar familie", gebruikt in paragraaf 2 van dit artikel 15.

À cet égard, il convient d'abord d'observer qu'il existe une divergence entre les différentes versions linguistiques desdits termes de l'article 15, paragraphe 2, du règlement n° 343/2003 et que certaines d'entre elles, comme par exemple la version en langue anglaise, emploient des termes autres et plus larges que ceux utilisés à l'article 2, sous i), du même règlement.

In dit opzicht, dient er vooreerst te worden opgemerkt dat er een verschil bestaat tussen de verschillende linguïstische versies, van de termen waarvan sprake in het artikel 15, paragraaf 2, van de verordening n° 343/2003 en dat een paar tussen hen, zoals bijvoorbeeld de versie in de Engelse taal, andere termen gebruikt en in bredere zin dan deze gebruikt in het artikel 2, onder het punt i), van de zelfde verordening.

Ensuite, il y a lieu de relever que, étant donné que le règlement n° 343/2003 contient, à ses articles 6 à 8, des dispositions caractère contraignant visant à préserver l'unité des familles conformément au considérant 6 de celui-ci, la clause humanitaire figurant à l'article 15, dès lors qu'elle a pour objectif de permettre aux États membres de déroger aux critères de répartition des compétences entre ces derniers afin de faciliter le rapprochement des membres d'une famille lorsque cela est rendu nécessaire pour des raisons humanitaires, doit pouvoir s'appliquer à des situations allant au-delà de celles qui font l'objet de ces articles 6 à 8, quand bien même elles concernent des personnes qui n'entrent pas dans la définition des « membres de la famille » au sens dudit article 2, sous i).

Vervolgens, dient er te worden opgeworpen, dat aangezien de verordening n° 343/2003, in haar artikels 6 tot 8, bepalingen bevat met beperkt karakter met het oog op het behoud van de eenheid van de familie, overeenkomstig met de beschouwing 6 van deze, de humanitaire clausule behouden in het artikel 15, dat vanaf dat zij als objectief heeft om de Lidstaten in staat te stellen van af te wijken van de criteria van verdeling van de bevoegdheden tussen deze

laatste, ten einde om de nabijheid van leden van een familie te vergemakkelijken wanneer dit noodzakelijk gemaakt is wegens humanitaire redenen, moet zich kunnen toepassen op situaties die deze te boven gaan behouden in deze artikels 6 tot 8, terwijl het personen betreft die niet horen in de definitie van de "leden van de familie", in de zin van het artikel 2 waarvan sprake, onder het punt i).

Compte tenu de sa finalité humanitaire, l'article 15, paragraphe 2, du règlement n° 343/2003 délimite, sur la base d'un critère de dépendance en raison notamment d'une maladie ou d'un handicap graves, un cercle de membres de la famille du demandeur d'asile qui est nécessairement plus large que celui défini à l'article 2, sous i), de ce même règlement.

Rekening houdende met de humanitaire finaliteit, beperkt het artikel 15, paragraaf 2, van de verordening n° 343/2003, op basis van een criteria van afhankelijkheid omwille met name van een ziekte of van een ernstige handicap, zich tot een cirkel van leden van de familie van de asielaanvrager die noodzakelijk in bredere zin zijn dan deze gedefinieerd in het artikel 2, onder het punt i), van deze zelfde verordening.

Lorsque les liens familiaux ont existé dans le pays d'origine, il importe de vérifier que le demandeur d'asile ou la personne qui présente avec lui les liens familiaux a effectivement besoin d'une assistance et, le cas échéant, que celui qui doit assurer l'assistance de l'autre est en mesure de le faire.

Wanneer de familiale banden hebben bestaan in het land van oorsprong, is het van belang van na te gaan dat de asielaanvrager of de persoon die samen met deze de familiale banden voorlegt, heeft effectief nood aan bijstand en, in dat geval, dat degene die moet instaan voor de bijstand van de andere, in staat is om dit te doen.

Dans ces conditions, l'article 15, paragraphe 2, du règlement n° 343/2003 est applicable lorsque les raisons humanitaires qui y sont évoquées sont réunies dans le chef d'une personne dépendante au sens de cette disposition qui, sans être un membre de la famille au sens de l'article 2, sous i), de ce règlement, a des liens familiaux avec le demandeur d'asile, personne à laquelle ce dernier est en mesure d'apporter effectivement l'assistance nécessaire conformément à l'article 11, paragraphe 4, du règlement n 1560/2003.

In deze condities, is het artikel 15, paragraaf 2, van de verordening n° 343/2003 van toepassing wanneer de humanitaire redenen die erin ingeroepen zijn, verenigd zijn in hoofde van een persoon afhankelijk in de zin van deze bepaling, die zonder een lid van de familie te zijn in de zin van het artikel 2, onder het punt i), van deze verordening, familiale banden heeft met de asielaanvrager, persoon aan dewelke deze laatste in staat is om effectief noodzakelijke bijstand te verlenen, overeenkomstig met het artikel 11, paragraaf 4, van de verordening n° 1560/2003.

Il convient, en troisième lieu, de souligner que, lorsque se présente une situation de dépendance susceptible d'être couverte par l'article 15, paragraphe 2, du règlement n° 343/2003, tel qu'interprété aux points 33 à 43 du présent arrêt, dans laquelle les personnes concernées se trouvent sur le territoire d'un État membre autre que celui qui est responsable au regard des critères énoncés au chapitre III du même règlement, cet État membre est, à condition que les liens familiaux aient existé dans le pays d'origine, «normalement» tenu de laisser ensemble ces personnes.

Er dient, in derde instantie, onderstreept te worden, dat wanneer er zich een situatie van afhankelijkheid vòordoet, dat gedekt kan zijn door het artikel 15, paragraaf 2, van de verordening n° 343/2003, zoals geïnterpreteerd in de punten 33 tot 43 van huidig arrest, in dewelke de betrokken personen zich bevinden op het grondgebied van een andere Lidstaat dan deze die verantwoordelijk is in het licht van de criteria voorgeschreven in het hoofdstuk III van deze zelfde verordening, is deze Lidstaat, op voorwaarde dat de familiale banden bestaan hebben in het land van oorsprong, "normaal" gezien gehouden tót het laten van deze personen bij elkaar.

A l'égard de cette dernière condition, il suffit de préciser qu'il ressort de la décision de renvoi que, dans l'affaire au principal, les liens familiaux entre le demandeur d'asile et sa belle-fille existaient déjà dans le pays d'origine.

In het licht van deze laatste voorwaarde, dient er verduidelijkt te worden dat er uit de beslissing voort vloeit, dat in hoofdzaak in deze zaak, de familiale banden tussen de asielaanvrager en zijn schoondochter reeds bestonden in het land van oorsprong.

S'agissant plus précisément de l'obligation de laisser «normalement» ensemble le demandeur d'asile et l'«autre» membre de sa famille au sens de l'article 15, paragraphe 2, du règlement n° 343/2003, elle doit être comprise en ce sens qu'un État membre ne saurait déroger à cette obligation de laisser ensemble les personnes concernées que si une telle dérogation est justifié en raison de l'existence d'une situation exceptionnelle. Or, il convient de préciser que, dans sa demande de décision préjudicielle, la juridiction de renvoi n'a pas fait état de l'existence d'une telle situation exceptionnelle. « . Betrekking hebbende meer bepaald van de verplichting van het "normaal" gezien samen laten van de asielaanvrager en "andere" leden van zijn familie in de zin van het artikel 15, paragraaf 2, van de verordening n° 343/2003, zij dient verstaan worden in de zin dat een Lidstaat niet zou kunnen afwijken van deze verplichting van de betrokken personen samen te laten, enkel indien dergelijke afwijking gerechtvaardigd is omwille van het bestaan van een uitzonderlijke situatie. Welnu, er dient verduidelijkt te worden, dat in haar aanvraag tot prejudiciële beslissing, heeft de verwijzende rechter niet het bestaan van een dergelijke uitzonderlijke situatie opgeworpen. ». (vrije vertaling)

In huidig geval, dient deze zelfde jurisprudence toegepast te worden volgens de onderrichtingen van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Inderdaad, enerzijds, wordt de band tussen de verzoekster en Mevrouw Khamsat S., haar moeder, op geen enkele manier weerlegt door de Belgische autoriteiten. Bovendien, is de verzoekster, op datum van 13 juni 2013, bevallen in België, van een kleine dochter.

Zij was reeds moeder van twee andere minderjarige kinderen, respectievelijke leeftijden van 7 en 5 jaar. De verzoekster was dus, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en is nog steeds afhankelijk van de bijstand van haar moeder door het feit van een nieuw geboren kind, dit overeenkomstig met het § 2 van het voorgenoemde artikel 15.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken, was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, perfect op de hoogte van de geboorte van het 3de kind van de verzoekster.

Vanaf dan, door te beschouwen dat « In het geval van de betrokkene wordt niet aangetoond dat de betrokkene afhankelijk is van haar zus, noch haar moeder (gezondheidsredenen, financieel) », heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken niet alleen het voorgenoemde artikel 15 geschonden, maar heeft eveneens op geen enkele manier rekening gehouden met de objectieve elementen nochtans in haar bezit op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

4.

De bestreden beslissing schendt eveneens het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Inderdaad, in de bestreden beslissing, beweert de Dienst voor Vreemdelingenzaken dat :

« Er werd betrokkene eveneens gevraagd of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene stelt dat ze voor haar leven en dat van haar

kinderen vreest in Polen. Ze stelt dat ze niet naar Polen zou zijn geweest als ze een andere keuze zouden hebben gehad. Indien betrokkene zich in Polen bedreigd zou voelen door derden, dient zij zich te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Welnu, dit doende, houdt de Dienst voor Vreemdelingenzaken absoluut geen rekening met :

- de verklaringen van de verzoekster zelf over haar vrees in geval van verwijdering naar Polen, vrees versterkt door de vervolgingen waar ze het slachtoffer is van geweest vanwege de Federaal Russische en Tsjetsjeense autoriteiten, voor haar vlucht uit de Federatie van Rusland ;

de rapporten van de NGO's met betrekking tot de asielaanvragers in Polen, en meer bepaald, met betrekking tot de Tsjetsjeense asielaanvragers in Polen.

Inderdaad, enerzijds heeft de verzoekster duidelijk aangegeven, gedurende haar auditie voor de diensten van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, dat ze vreest voor haar leven en voor deze van haar kinderen in geval van terugkeer

naar Polen.

Deze bewering moet, ter lezing van de informatie behouden in meerdere rapporten, waar de Dienst voor Vreemdelingenzaken perfecte kennis van heeft, beschouwd worden als zijnde gegrond.

Inderdaad, volgens het Rapport opgesteld door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen op datum van 8 juni 2011 :

« (...) Several Chechen asylum seekers testified that Ramzan Kadyrov and his surroundings are putting tremendous pressure on the Chechen population all over Europe to come back to Chechnya and are going to great lengths to present the situation as safe, often using returned refugees in the media to testify how good it is to be back home. It is therefore unclear to what extent Chechen refugees or Chechens with other forms of protection have been able to make a correctly informed decision to go back. ECRE refers to the reports in 2009 of Ramzan Kadyrov opening "Chechen Cultural Centres in countries with high numbers of Chechen refugees and refers to the information from Mémorial Grozny who explains the situation of three families who returned to Chechnya, believing the Russian TV reports of support packages for returnees including renovation of accommodation, financial assistance and help with finding employment. All three families experienced problems upon return, had no access to housing or employment and in one case the family received threats. They all were frightened and worried about their safety in Chechnya (CBAR, Polish asylum procedure and refugee status determination, Report following the mission to Poland from 12 to 15 September 2010, p. 11-12). ».

Dit zelfde Rapport verduidelijkt eveneens dat :

« (...) Although asylum seekers, after applying for asylum, are expected to stay on the Polish territory until the end of the procedure, many leave Poland before the procedure finishes. Asylum seekers give Belgian NGOs a variety of reasons including: family reunification, problems with the provision of social benefits, and a lack of protection by the Polish authorities (they are convinced to have valid refugee claims but have not been formally recognized by the Polish authorities) or invoke threats of Kadyrovski (people working for/supporting Kadyrov) and no sufficient response of the Polish authorities. There is a high possibility that the authorities will make a take back or take charge request to the Polish Dublin division for these groups of asylum seekers. According to the Polish legislation, an asylum seeker crossing the border without a passport (which is often the case for people who left Poland during their asylum procedure because they were asked to surrender their passport at the moment of applying for asylum) or crossing the border with a passport but having a visa only valid in Poland, is considered to have crossed the border illegally. This is a sufficient reason to be detained by the border guards in case of return and to be placed in a detention centre for 30-60 days. So an asylum seeker who is transferred back to Poland, will be handed over to the border guard, who can apply to the court within 48 hours, to place the asylum seeker in a detention centre because he or she crossed the border illegally. According to NGOs, the decisions of the court are shortly reasoned in a standardized way. The border guard is not obliged to apply to the court, which gives the impression of an arbitrary decision. It is confirmed by Polish NGOs that sometimes women with minor children are not detained but are directed to the Office for Foreigners, where they can apply for a reopening of their case and for social assistance. The re-opening of the case is not automatic - the asylum seeker needs to apply for it. Persons in detention are not entitled to social assistance. (CBAR, Polish asylum procedure and refugee status determination, Report following the mission to Poland from 12 to 15 September 2010, p. 6-7). ».

Volgens het Rapport opgesteld door AMNESTY INTERNATIONAL in 2012 :

« (...) In juli, hebben de Helsinki Stichting voor de rechten van de mens, de Vereniging voor de juridische tussenkomst en het Centrum voor Juridische hulp Halina Nie c, hun bezorgdheid geuit ten aanzien van

de constante praktijk om kinderen te plaatsen in detentie vergezeld van aangehouden volwassenen van hun familie, enkel en alleen omwille van redenen gebonden aan hun migratoir statuut. » (http://files.amnesty.org/air2/air_2012_fu.fr.pdf, vrije vertaling)

Volgens het Rapport opgesteld door AMNESTY INTERNATIONAL in 2013 .

« (...) In October, Poland announced its plan to introduce a ban on detaining unaccompanied migrant children under 13 years of age. However, according to available statistics, most unaccompanied children in Poland were over 13 years old. In September, Poland rejected the full implementation of the recommendation of the UN Universal Periodic Review for a complete ban on placing migrant minors in detention facilities. » (<http://www.amnesty.org/en/region/poland/report-2013>).

Er vloeit duidelijk voort uit deze verschillende rapporten dat de verklaringen van de verzoekster met betrekking tot haar vrees in geval van repatriëring naar Polen overeenstemmen met de werkelijkheid en dat het bijgevolg ten onrechte is dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt heeft dat « (...) Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. ».

Wat dit betreft, dient er te worden onderstreept, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het Arrest n° 108.638 van 28 augustus 2013 beschouwt heeft dat :

ce (...) L'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218).

« (...) Het artikel 3 van het EVRM schrijft voor dat « Niemand kan onderworpen worden aan de foltering noch aan onmenselijke en beschadigende straffen of behandelingen ». Deze bepaling legt één van de fundamentele waarden vast van iedere democratische maatschappij en verbiedt in absolute termen de foltering en de onmenselijke en vernederende behandelingen, welke de omstandigheden ook zijn en tevens met betrekking tot de handelingen van het slachtoffer (constante jurisprudentie: zie bv. Hof ERM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; adde Cour EDH 26 avril 2005, Muslim/Turquie, § 66).

Het EHRM heeft reeds beschouwd dat de verwijdering door een Lidstaat een probleem kan opwerpen met betrekking tot het artikel 3 van het EVRM, en bijgevolg de verantwoordelijkheid van een Staat contracteren ter titel van de Conventie; wanneer er serieuze motieven zijn en dat in staat stelt om te geloven dat de verzoekende partij, in het land van oorsprong, een werkelijk risico loopt van behandelingen te ondergaan die tegengesteld zijn aan het artikel 3 van het EVRM. In deze condities, impliceert het artikel 3 van het EVRM de verplichting van de persoon waarvan sprake niet te verwijderen naar dit land (zie : Hof ERM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75, et de arresten waarnaar verwezen is ; adde Hof ERM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § § 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine).

Ten einde om te kunnen appreciëren of er serieuze motieven bestaan die in staat stellen om de verzoekende partij te geloven dat deze een werkelijk risico loopt van een behandeling te ondergaan dat verboden is door het artikel 3 van het EVRM, conformeert de Raad zich aan de indicaties gegeven door het Hof ERM. In dit opzicht, heeft het Hof ERM beslist dat, om na te gaan of er een risico bestaat op slechte behandelingen, dient er onderzocht te worden welke de voorzienbare risico's zijn van de verwijdering van de verzoekende partij in het land van bestemming, rekening houdende met de algemene situatie in dit land en van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij

(zie: Hof ERM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78 ; Hof ERM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129; Hof ERM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen/Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine),

En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir p. ex. : Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § § 347 et 348 ; Cour EDH 5 juillet 2005, Said/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Muslim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, § § 99 et 100).

(...)

Voor wat betreft het onderzoeken van de algemene situatie in een land, hecht het Hof ERM vaak belang aan de informatie behouden in de recente rapporten komende van onafhankelijke internationale organisaties voor de bescherming van de rechten van de mens, zoals Amnesty International, of gouvernementele bronnen (zie bv. : Hof ERM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland,

§ § 347 et 348 ; Hof ERM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54 ; Hof ERM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67 ; Hof ERM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99 et 100):

(...)

Toutefois, il ressort de la jurisprudence de la Cour EDH qu'exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection de l'article 3 de la CEDH entre en jeu lorsque la partie requérante démontre qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (voir Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 132). En pareilles circonstances, la Cour EDH n'exige pas que la partie requérante établisse l'existence d'autres caractéristiques particulières qui la distingueraient personnellement, si cela devait rendre illusoire la protection offerte par l'article 3 de la CEDH. Ceci sera déterminé à la lumière du récit de la partie requérante et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est du groupe en question (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 80 ; Cour EDH 23 mai 2007, Salah Sheekh/Pays-Bas, § 148).

Nochtans, blijkt er uit de jurisprudence van het Hof ERM dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoeker beweert deel uit te maken van een groep dat systematisch blootgesteld is aan een praktijk van slechte behandelingen, komt de bescherming van het artikel 3 van het EVRM in het spel wanneer de verzoekende partij aantoont dat er serieuze motieven zijn die doen geloven in het bestaan van de praktijk waarvan sprake en tót zijn toebehoren tót een bepaalde groep (zie Hof ERM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden, eist het Hof ERM niet dat de verzoekende partij het bestaan vaststelt van andere bijzondere karakteristieken die hem persoonlijk van de rest onderscheid, indien dit de geboden bescherming van het artikel 3 van het EVRM illusoir zou maken. Dit zal bepaald worden in het licht van het vertoog van de verzoekende partij en van de informatie beschikbaar over het land van bestemming voor wat betreft de groep waarvan sprake (zie : Hof ERM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80 ; Hof ERM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

En ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 359 in fine).

Voor wat betreft het onderzoeken van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, heeft het Hof ERM teslist dat het ingeroepen risico een geïndividualiseerd karakter voorstelt vanaf het ogenblik dat dit voldoende concreet en mogelijk lijkt (zie Hof ERM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

En ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres au cas de la partie requérante, celle-ci doit disposer de la possibilité matérielle de faire valoir en temps utile lesdites circonstances (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 366).

Voor wat betreft zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, dient deze te beschikken over de materiële mogelijkheid om op het gewenste tijdstip deze omstandigheden te laten kennen (zie Hof ERM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Dans ce cas, l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH doit être évaluée en fonction des circonstances dont la partie défenderesse avait ou devait avoir connaissance au moment de la décision attaquée (voir mutatis mutandis : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 81 ; Cour EDH 20 mars 1991, Cruz Varas et autres/Suède, § § 75-76 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 107). La partie défenderesse doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § § 293 et 388).

In dat geval, dient het bestaan van een werkelijk risico op een behandeling verboden door het artikel 3 van het EVRM geëvalueerd te worden in functie van de omstandigheden waarvan de verdedigende

partij moest of had hennis moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (zie *mutatis mutandis* : Hof ERM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81 ; Hof ERM 20 maart 1991, Cruz Varas en anderen/Zweden, § § 75-76 ; Hof ERM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen/Verenigd Koninkrijk, § 107). De verdedigende partij moet zich blootstellen aan een zo volledig mogelijk onderzoek als mogelijk, van de elementen die wijzen op het bestaan van een werkelijk risico op een behandeling verboden door het artikel 3 van het EVRM (Hof ERM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 et 388). *S'agissant plus particulièrement de l'éloignement d'un demandeur d'asile vers un pays autre que son pays d'origine la partie requérante peut, d'une part, invoquer le fait qu'elle encourt un risque réel de subir la torture ou des traitements inhumains ou dégradants dans ce pays en violation de l'article 3 de la CEDH et, d'autre part, invoquer le fait qu'elle encourt un risque réel d'être éloignée par ce pays vers son pays d'origine en violation de la même disposition.* ».

Betrekking hebbende in het bijzonder op de verwijdering van een asielaanvrager naar een ander land dan zijn land van oorsprong, kan de verzoekende partij, enerzijds, het feit invoeren dat zij een werkelijk risico loopt van een onmenselijke of vernederende foltering of van behandelingen in dit land in schending met het artikel 3 van het EVRM en, anderzijds, het feit invoeren dat zij een werkelijk risico loopt van te worden verwijderd door dit land naar haar land van oorsprong in schending met de zelfde bepaling. » (vrije vertaling)

In huidig geval, blijkt er duidelijk, in het licht van de informatie hiervoor, dat de verzoekster, in geval van verwijdering naar Polen samen met haar drie minderjarige kinderen, het risico loopt van blootgesteld te worden, alsook haar drie minderjarige kinderen, aan slechte behandelingen, in huidig geval, van, samen "met" haar drie minderjarige kinderen, te worden geplaatst in detentie omdat ze de grenzen van Polen op illegale wijze heeft overstoken.

Er blijkt eveneens duidelijk dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken geen « zo rigoreus mogelijk onderzoek heeft gevoerd dan mogelijk van de elementen die het bestaan van een werkelijk risico op een behandeling verboden door het artikel 3 van het EVRM » zou opleveren.

Tenslotte, door de bestreden beslissing te nemen, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken het artikel 3 van het EVRM geschonden.

5.

Bovendien, dat de beslissing tót weigering van het verblijf samen met het bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), het artikel 19 § 2 van het Règlement 343/2003 schendt.

Inderdaad, deze bepaling schrijft voor dat :

« 2. De beslissing gedefinieerd in paragraaf 1 is gemotiveerd. Zij omvat de indicaties met betrekking tót de relatieve duurtijd tót het tót stand brengen van de transfer en omvat, indien noodzakelijk, de informatie met betrekking tót de plaats en de datum waarop de aanvrager zich dient voor te stellen, indien hij zich op eigen middelen in de lidstaat begeeft. » (vrije vertaling)

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat de bijlage 26 quater betekend is aan de verzoekster op datum van 26 september 2013, houdt geen enkele indicatie in van de duurtijd met betrekking tót het tót stand brengen van de transfer van de verzoekster en haar minderjarige kinderen naar Polen.

Tenslotte, schendt de bestreden beslissing het voorgenoemde artikel 19 § 2.

6.

Door de bestreden beslissingen te nemen, heeft de afgevaardigde van Minister eveneens de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tót de motivering van administratieve aktes geschonden.

Om aan de wensen van de wetgever te voldoen, dient de administratieve beslissing genomen ten aanzien van een asielaanvrager wettelijk gemotiveerd te worden conform aan de vereisten voorzien door het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De wet van 29 juli 1991 vermeldt in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren.

Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen." Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering "afdoende moet zijn."

Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is, de Dienst voor Vreemdelingenzaken hebbende geen rekening gehouden met de bijzondere situatie van de verzoekster.

Bovendien, dient de draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », in het Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

De eis van de motivering van een beslissing heeft als doel dat de betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989).

Inderdaad, «een .beslissing motiver en in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering. Het is het officialiseren in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd » (LAGASSE D., « La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling).

Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig, en voldoende dient te zijn.

De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering".

Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., «L'accès a.u territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 42.488).

De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden geslaan op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C.E., 30.3.1993, Arrest 42.488).

Er dient immers op te worden gewezen dat de administratie ertoe gehouden is « zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van idere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende, op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tót dit onderzoek » (Pari. St. Senaat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling).

In huidig geval, blijkt er duidelijk dat de motivering van de bestreden aktes en beslissingen noch precies, noch voldoende, noch volledig is.

Wat dit betreft, dient er te worden verwezen naar de gebeurtenissen behouden onder de punten 1 tot 5 hiervoor."

3.2. Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of dit beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

De Raad stelt vast dat verzoeker in de uiteenzetting van zijn enig middel nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze volgende bepalingen en beginselen, opgesomd in zijn enig middel, geschonden werden door de bestreden beslissing: de artikelen 9ter, 48/3, 48/4, en 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 1, A 2, en 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 met betrekking tot het statuut van vluchtelingen, "het" beginsel van behoorlijk bestuur, het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

3.3.1. Artikel 14 van de Dublin-Verordening luidt:

"Indien meerdere leden van een gezin in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een asielverzoek indienen dat de procedures om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze verordening tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen:

a) de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden is verantwoordelijk voor de behandeling van de asielverzoeken van alle gezinsleden;

b) indien op grond van het voorgaande geen enkele lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van het oudste lid van de groep verantwoordelijk voor de behandeling van alle asielverzoeken."

3.3.2. De verzoekster voert aan dat artikel 14 van de Dublin-Verordening op haar situatie van toepassing is.

3.3.3. Het doel van artikel 14 van de Dublin-Verordening ligt er in om de eenheid van het gezin te handhaven en de mogelijkheid te creëren om asielaanvragen van gezinsleden samen te behandelen in eenzelfde lidstaat. Daarvoor is echter vereist dat meerdere leden van een gezin in eenzelfde lidstaat ofwel gelijktijdig een asielaanvraag hebben ingediend ofwel asielaanvragen hebben ingediend met zodanig korte tussenpozen dat de procedures om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, gelijktijdig kunnen worden afgewikkeld.

Volgens artikel 2, i, van de Dublin-Verordening wordt verstaan onder “gezinsleden”:

“(…)voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;

ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

iii) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is;”

Nu verzoekster niet tot één van deze gevallen behoort heeft de gemachtigde van de staatssecretaris redelijkerwijze geoordeeld dat:

“De betrokkene is meerderjarig en vormt een gezin met haar drie kinderen voor wie Polen eveneens de verantwoordelijke lidstaat is en kan volgens de bepalingen van Verordening 343/2003 dan ook niet als “gezinslid”, als een lid van het kerngezin van haar zus, noch moeder worden beschouwd.”

Daargelaten de vraag of verzoekster en haar moeder asielaanvragen hebben ingediend met zodanig korte tussenpozen dat de procedures om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, gelijktijdig kunnen worden afgewikkeld, heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt deel uit te maken van het gezin van haar moeder zoals opgenomen in artikel 14 van de Dublin-Verordening.

De verzoekster heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij een schending heeft begaan van artikel 14 van de Dublin-Verordening.

Dit onderdeel van het enige middel is ongegrond.

3.4. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 15 van de Dublin II-verordening, dient te worden opgemerkt dat artikel 15, lid 1 van de verordening een facultatieve bepaling betreft die de lidstaten een ruime beoordelingsbevoegdheid toekent om te beslissen gezinsleden en andere afhankelijke familieleden te “herenigen” op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden (HvJ 6 november 2012, C-245/11, ro. 27). Artikel 15, lid 1 van de Dublin-Verordening houdt op zich dus geen verplichting in voor de verwerende partij. Het is immers niet verzoekster die bepaalt welke staat haar asielaanvraag zal behandelen (RvS, nr. 125.747, 27 november 2003). Uit het feit dat de verweerder ervoor gekozen heeft geen gebruik te maken van de mogelijkheid die artikel 15, lid 1 van de Dublin II-verordening biedt, kan geen schending van dit artikel worden afgeleid. Waar de verzoekster louter verwijst naar de aanwezigheid van haar moeder en zus in België, blijft zij bovendien in gebreke om humanitaire omstandigheden zoals bedoeld in artikel 15, lid 1 van de verordening aan te tonen.

Artikel 15, lid 2 van de verordening stelt aan de beoordelingsbevoegdheid van de Lidstaten de beperking dat wanneer de in deze bepaling gestelde voorwaarden zijn vervuld, de lidstaten normaliter ervoor zorgen dat de asielzoeker bij een familielid kan blijven (HvJ 6 november 2012, C-245/11, ro. 27). Met name stelt artikel 15, lid 2 van de Dublin II-verordening het volgende: *“Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.”* In casu stelt de Raad vast dat verzoekster in gebreke blijft om een situatie van afhankelijkheid, zoals omschreven in artikel 15, lid 2 van de Dublin II-verordening aan te tonen.

Met de loutere stelling dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een pasgeboren kind heeft en daardoor *ipso facto* afhankelijk is van de bijstand van haar moeder toont zij niet aan dat zij in een dusdanige afhankelijke situatie verkeert zoals wordt bedoeld door artikel 15, lid 2 van de Dublin-verordening. Het is niet omdat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een pasgeboren kind heeft, dat zij daardoor alleen al afhankelijk zou worden van de hulp van haar moeder. Ze voert geen enkel concreet element daartoe aan. Overigens heeft de gemachtigde van de staatssecretaris vastgesteld *“dat betrokkene en haar in België verblijvende familieleden reeds geruime tijd van elkaar gescheiden leven”*. Dit wordt in casu door verzoekster niet betwist.

De verzoekster heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij een schending heeft begaan van artikel 15 van de Dublin-Verordening.

Dit onderdeel van het enige middel is ongegrond.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar Dublin-interview van 30 mei 2013 als volgt antwoordde op de vraag waarom zij in België een asielaanvraag wil indienen: *“Omdat mijn moeder en zus in België zijn.”* Gevraagd naar *“redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling”* die een verzet tegen een overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde verzoekster: *“Ik vrees voor mijn leven en dat van mijn kinderen. Ik zou nooit naar Polen zijn geweest, moest ik een andere keuze hebben gehad.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster de door haar in het Dublin-interview van 30 mei 2013 aangevoerde elementen herhaalt, maar niet ingaat op de uitgebreide motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing. Door het louter herhalen van deze elementen doet verzoekster geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Er wordt in de bestreden beslissing op een uitgebreide wijze gemotiveerd waarom de overdracht van verzoekster naar Polen dat zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag aanvaard heeft, geen schending vormt van artikel 3 EVRM, waarbij onder meer de verdragen en Europese instrumenten aangestipt worden waarbij Polen aangesloten is en ingegaan wordt op verzoeksters verklaringen met betrekking tot de aan haar tijdens haar Dublin-interview gestelde vraag of er specifieke redenen zijn waarom zij besloot asiel aan te vragen in België en of er

redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich verzetten tegen een overdracht aan de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat. Verzoekster brengt hiertegen niets in concreto in. Noch met het herhalen van de in haar Dublin-interview aangevoerde grieven, noch met de bewering aangaande een vrees voor vervolging waar ze het slachtoffer van is geweest vanwege de Federaal Russische en Tsetsjeense autoriteiten voor haar vlucht uit de Federatie van Rusland, noch met de door haar geciteerde algemene rapporten omtrent de asielaanvragers in Polen, noch met de algemene bewering dat ze het risico loopt in detentie te zullen worden geplaatst toont verzoekster een voldoende concreet en aantoonbaar risico op een schending van artikel 3 EVRM aan. Met haar verwijzing naar een arrest van 28 augustus 2013 van de Raad, toont verzoekster evenmin aan dat het anders zou zijn.

De schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Dit onderdeel van het enige middel is ongegrond.

3.6. Waar verzoeker nog wijst op artikel 19.2. van de Dublin-II-Verordening, stelt de Raad vast dat artikel 19 van de Dublin-II-Verordening de verzoeken tot overname betreffen, doch dat verweerder *in casu* een verzoek tot terugname richtte aan de Poolse autoriteiten, zodat verzoekster zich niet dienstig op dit artikel kan beroepen.

Dit onderdeel van het enig middel faalt in rechte.

3.7. De uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt zeer uitvoerig en gedetailleerd geargumenteed waarom België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. De bestreden beslissing laat verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing aan een kritiek onderwerpt en bijgevolg kent.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.8. Gelet op het voorgaande is het enige middel, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF